

Arrest

nr. 169 191 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Congolese (D.R.C.) en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, de tweede verzoekende partij verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn.

Op 1 februari 2013 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van werknemer in loondienst of werkzoekende.

Blijkens het administratief dossier is de tweede verzoekende partij sinds 20 augustus 2013 in het bezit van een E-kaart op grond van haar tewerkstelling als werknemer.

Op 21 oktober 2014 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de eerste verzoekende partij.

Blijkens het administratief dossier is de eerste verzoekende partij sinds 11 mei 2015 in het bezit van een F-kaart.

Op 13 november 2015 werden de verzoekende partijen per brief uitgenodigd bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie en bestaansmiddelen. De uitnodigingsbrief werd hen betekend op 24 november 2015.

Op 15 januari 2016, met kennisgeving op 1 februari 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de eerste verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, word een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: Nama M., G. (...)
Nationaliteit :Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum : (...)
Geboorteplaats: Ndimba Léo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...).*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende op 21.10.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in en verkregen het recht op verblijf in functie van de partner, N.R. (...) (RR (...)).

De partner van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en zij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Uit het dossier blijkt dat het betrokkene is die voorziet in de bestaansmiddelen van het gezin en dat deze bestaansmiddelen afkomstig zijn van het OCMW, de Belgische overheid dus. Gezien het gezin al een geruime tijd leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet meer voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden en dat zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan het recht op verblijf van de partner van betrokkene in functie van wie hij verblijfsrecht verkreeg.

Overeenkomstig art. 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de partner N.M.G. (...) aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig artikel 42 quater §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Betrokkene is niet meer tewerkgesteld en is ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

de duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Overeenkomstig art.7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als geregistreerde partner bekomen op 11.05.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Eveneens op 15 januari 2016, met kennisgeving op 18 januari 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de tweede verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: N., R. (...)	Geboorteplaats: Kinshasa
Nationaliteit :Nederland	Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Geboortedatum : (...)	Verblijvende te: (...).

+ kind: L.M.J. (...) - geboren te Rotterdam op (...)2009

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende op 01.02.2013 en verkreeg de E-kaart op 20.08.2013 (zij had eerder al verblijfsrecht maar dit werd ingetrokken door een bijlage 21). Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds 2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontving van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 13.11.2015 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 24.11.2015 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een OCMW-attest van zichzelf, een bewijs van inschrijving bij de vlab van de partner en een werkgetuigschrift en loonfiches van de partner. Uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene geen werknemer of werkzoekende is gezien zij in die hoedanigheden geen enkel bewijsstuk voorgelegd heeft. Uit nazicht van het dossier en navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene wel geruime tijd, meer dan een jaar, aan het werk is geweest. Die tewerkstelling was echter grotendeels marginaal waardoor zij voor die tewerkstellingsperiode niet kan gezien worden als werknemer maar moest beschouwd worden als werkzoekende. De tewerkstelling was immers niet de hoofdbezigheid van betrokkene. De perioden dat zij volwaardig, niet-marginaal, aan het werk was, zijn niet voldoende om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Sinds 22.06.2015 is zij ook niet meer aan het werk geweest. Betrokkene kan bijgevolg geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° (wet van 15.12.1980) om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar volwaardig, niet-marginaal gewerkt (art. 42 bis §2,2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden.

Betrokkene heeft kennelijk zelf geen eigen economische activiteit of bestaansmiddelen meer gezien zij van zichzelf enkel een OCMW- attest voorlegde. Zij diende zich kennelijk te wenden tot het OCMW om te voorzien in haar bestaansmiddelen. Betrokkene heeft van augustus 2014 tot en met juni 2015 leefloon ontvangen als persoon met gezinslast. Voordien in 2012 en 2013 ontving zij ook zeer regelmatig leefloon. Momenteel ontvangt zijzelf geen leefloon meer.

Betrokkene legde verder ook nog een werkgetuigschrift en loonfiches van haar partner voor. Wanneer we die tewerkstelling echter controleren, dienen we vast te stellen dat de partner al van 07.10.2015 niet meer aan het werk is en bijgevolg niet meer kan voorzien in de eigen bestaansmiddelen en die van zijn gezin. Uit nazicht van het dossier van de partner blijkt dat hij nu leefloon ontvangt als persoon met gezinslast. Het gezin diende zich dus kennelijk na de tewerkstelling van de partner opnieuw te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen te voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen gezien de partner voorziet in de bestaansmiddelen van het gezin. Die bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Gezien dit gezin al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden en dat zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokken burger van de Unie. Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarige zoon die haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn moeder.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis + 42 ter - wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van mev. N.R. (...) is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen te periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkenen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer en bloedverwant in neergaande lijn bekomen op 20.08.2013 en 09.07.2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

“Op 15.01.2016 neemt de DVZ een beslissing in hoofde van beide echtgenoten, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker verkreeg verblijfsrecht in België op basis van het statuut van zijn Nederlandse partner. Verzoekster diende bewijzen voor te leggen aan de DVZ in verband met werk. Verzoekster diende haar werk op te geven omwille van ernstige medische problemen.

Verzoekster legt een attest van invaliditeit voor, alsook een medisch attest van 2 feb 2016 van Dr M. (...) Verzoekers menen humanitaire elementen (ernstige ziekte partner) te kunnen voorleggen die een ander daglicht werpen op de zaak.

Verzoekster is gehospitaliseerd op intensieve zorgen in het OLV ziekenhuis in Aalst.

De DVZ heeft geen rekening gehouden met voormelde humanitaire elementen.

Het middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- De beginselen van behoorlijk bestuur.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (de beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

“Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.” (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij houdt voor als zou geen rekening zijn gehouden met de medische problemen van verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de voorgehouden medische problematiek ten aanzien van de gemachtigde, zelfs niet naar aanleiding van de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging overgemaakte uitnodiging per schrijven dd. 13.11.2015. Verzoekende partij heeft kennis genomen van voormeld schrijven op 24.11.2015.

Dit gegeven was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de voorgehouden medische problematiek, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt aangehaald. Het door verzoekende partij voorgelegde attest dd. 02.02.2016 van dr. MICHIELS dateert ten andere zelfs van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker en verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren nu zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij bij het beëindigen van hun verblijfsrecht geen rekening te hebben gehouden met de humanitaire elementen in hun zaak, meer bepaald de invaliditeit van de tweede verzoekende partij, die heden zou gehospitaliseerd zijn en haar werk diende op te geven omwille van ernstige medische problemen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 13 november 2015, met kennisgeving op 24 november 2015, werden uitgenodigd door de verwerende partij om bewijsstukken voor te leggen aangaande hun huidige economische situatie en bestaansmiddelen. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partijen naar aanleiding van genoemde uitnodiging een aantal stukken overmaakten, namelijk een bewijs van inschrijving van de eerste verzoekende partij bij de VDAB, een werkgetuigschrift van de eerste verzoekende partij, 4 loonfiches van de eerste verzoekende partij en een attest van het OCMW van Opwijk waarin wordt verklaard dat de tweede verzoekende partij een leefloon categorie gezin ontvangt van augustus tot en met december 2014 en van januari tot en met juni 2015.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat door de verzoekende partijen stukken werden voorgelegd aangaande de vermeende medische problematiek van de tweede verzoekende partij. De Raad dient er op te wijzen dat de verzoekende partijen de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan zij niet in kennis werd gesteld, temeer de verzoekende partijen alvorens werd overgegaan tot het nemen van deze beslissingen zelfs door de verwerende partij werden uitgenodigd alle nuttige stukken inzake hun actuele situatie over te maken. Indien de verzoekende partijen over een attest van invaliditeit beschikten, kan van hen worden verwacht dat zij dit in het kader van deze uitnodiging ter kennis brengen van de verwerende partij. Bovendien kan worden opgemerkt dat het medisch attest van 2 februari 2016 waarnaar de verzoekende partijen in hun synthesememorie verwijzen, dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij er hoegenaamd geen rekening mee had kunnen houden. Het komt de Raad niet toe in het kader van zijn annulatiebevoegdheid een herbeoordeling te doen op basis van stukken die de verzoekende partijen pas in het kader van hun verzoekschrift of synthesememorie overmaken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verzoekende partijen voeren voorts niet aan noch maken aannemelijk dat de medische problematiek waarop zij zich beroepen pas is ontstaan na het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen de beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN